

Margo Trappenburg

Foto: Arjan Doolaar

Gelijkheids- beginsel

Jarenlang gaf ik aan mijn universitaire opleiding vooral college aan derdejaars studenten en aan masterstudenten. Dit jaar geef ik les aan onze eerstejaars. We hebben er daar negentig van, verdeeld over drie groepen van dertig. Elke groep heeft een eigen docent en de belangrijkste zorg van onze eerstejaars is gelijke behandeling. Ze vinden het problematisch als docent A de schrijfpdracht iets anders interpreteert dan docent B. Ze vinden het oneerlijk als docent B de opdrachten eerder nagekeken heeft dan docent C. Ze vinden het onrechtvaardig als docent C de opdrachten digitaal nakijkt terwijl docent A aantekeningen maakt op papier. Ik zeg tegenwoordig op elke vraag dat ik eerst ga overleggen met mijn co-docenten en dit heeft geleid tot grote tevredenheid. Als ik mijn eerstejaars hoor, heb ik het gevoel dat het gelijkheidsbeginsel nog springlevend is.

Maar als ik mij op socialevraagstukken.nl verdiep in de ontwikkelingen in het sociale domein weet ik dat niet meer zo zeker. Pauline Meurs, scheidend voorzitter van de Raad voor Volksgezondheid en Samenleving pleitte in haar Van Slingelandtlesing voor een herinterpretatie van het gelijkheidsbeginsel. Zij breekt een lans voor situationele gelijkheid, waarin 'burgers niet zonder maar juist mét zoveel mogelijk aanzien des persoons worden behandeld'. Volgens Meurs komt dit neer op het invullen van

het criterium ieder het zijne, wat 'vele malen interessanter en bevredigender is voor zowel professionals als voor burgers, dan ieder het gelijke geven.' Haar coreferent Romke van der Veen, hoogleraar sociologie aan de Erasmus Universiteit, vond het tijd om het gelijkheidsbeginsel maar in de kast te laten liggen en voortaan te spreken in termen van 'responsief beleid' en 'kwaliteitsstandaarden'.

Op socialevraagstukken.nl leidden de bijdragen van Meurs en Van der Veen niet tot veel reacties. Vandaar dat ik het hier nog eens wil proberen. Komt u ooit cliënten tegen die vragen om een uitkering, aanvullende voorziening, indicatie of behandeling omdat een buurman of bekende die ook had gekregen in een vergelijkbare situatie? Is er ooit sprake van verontwaardiging omdat men in Apeldoorn anders wordt behandeld dan in Epe of Arnhem? Vindt u het als hulpverlener zelf problematisch als er verschillen zijn?

Is het verlangen naar eerlijkheid in de vorm van gelijke behandeling een kinderachtige wens waar mijn eerstejaars studenten geleidelijk overheen zullen groeien? Of is het een waarde die op de tocht staat en waar we niet al te makkelijk afscheid van moeten nemen? ●

Reacties graag naar m.trappenburg@uvh.nl

Margo Trappenburg
is bestuurskundige
aan de Universiteit
Utrecht en hoogleraar
Grondslagen van het
Maatschappelijk Werk
aan de Universiteit voor
Humanistiek.